

og det ærede Medlem fra Frederiksberg Amts 1ſte Valgkreds (Thomsen) ikke have givet mig perſonlig Anledning til at tage Ordet. Det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 1ſte Valgkreds var fuldſtændig forſikkret om, at det var rigtig, naar han troede om mig, at jeg ved min Foreſpørgſel vilde have mere Hold i Disciplinen. Ja, det er rigtig. Jeg erkjender fuldſtændigt, at der maa være Disciplin tilſte, og jeg har ikke alene i denne Sal under min Foreſpørgſels Motivering, men ogſaa udenfor denne Sal, hvor maatte En og Anden har kunnet miſforſtaa min Foreſpørgſel, rent ud ſagt, at jeg nødig vilde gjøre mig til Tolk for Blødhed eller Følert. Disciplin maa der være, og jeg indrømmer endogſaa de Herrer, at i de militære Forhold maa den endogſaa være ſtærkere og ſtrengere og Eſekutionen hurtigere end i det borgerlige Liv. Det er klart, det indrømmer jeg fuldſtændigt; men det, jeg grumme nødig for mit perſonlige Bedkommende vil være med til, naar jeg agter at ſtemme imod, at det ærede Medlem fra Tage bliver udleveret — thi det er jo Følgen af Samtykkets Meddeleſe, at han bliver ligeſom udleveret til Myndighederne og ſkal ſagsøges — er ved denne min Stemmegivning at være med til at gjøre Noget af det Forſkrækkelige, ſom det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 1ſte Valgkreds rullede op for os, nemlig at viſe Frygt eller ogſaa nebfatte Thingets Værdighed, hvad han mente, vi gjorde, naar vi gif den Bei, ſom den ærede Ordſfører har foreſlaaet. Nei, naar jeg ſtemmer ſaaledes, ſom der er anbefalet af den ærede Ordſfører for Heltallet, ſaa gjør jeg det af den Grund, at jeg er mig bevidſt, at der gives Tilfælde og ikke mindſt i de militære Forhold, til at faae fat paa hvilke jeg ikke kjender noget andet Middel end det at drage dem frem her. Jeg er overbevist om, at det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 1ſte Valgkreds, ſom jo har en lang militær Løbebane, naar han vil tænke ſig tilbage til de praktiſke Tilfælde blandt de Militære, i ſin Erindring vil kunne tilbagefalde mange Tilfælde, ſom det ad juridiſt Bei er umuligt at faae fat paa, og ſom de Bedkommende brænde deres Fingre paa ved at drage dem frem rent ud, ſkjønt de utviviſomt have den tydeligſte Ret. Det er virkelig Tilfælde i de militære Forhold, og det var en afgjørende Faktor for mig til, at jeg turde drifte mig til at ſtille Foreſpørgſelen her den Dag. Jeg ſkal villig erkjende, at det ikke er behageligt at vide ſig ſtaende med denne Grundlovsparagraf og kaſte Beſtylninger ud mod Trediemand, det er jeg mig fuldt bevidſt; men paa den anden Side ſpørger jeg de Herrer: Hvad Bei have vi da at gaa for at hæmme de Uregelmæſſigheder og Myndighedsmiſbrug, ſom desværre i en forſkrækkelig Grad gaa i Svang, navnlig ved Rytteriet? Jeg veed virkelig ingen anden Bei at gaa. Jeg veed, at, derſom diſſe Tilfælde blive dragne frem, eller der bliver ſrevet derom

i de offentlige Blade, bliver der taget alvorlig fat paa Bedkommende, der drager dem frem, og det er ſandelig ikke godt her at bevije juridiſt den ſoleklareſte Ret. Jeg kan ikke ſe, paa hvilken Maade vi ſkulle faae en bedre Mand ind i Hæren, og paa hvilken anden Maade vi fra dette Sted ſkulle kunne bidrage til, at der kommer en human, menneſkelig Mand ind i Hæren end netop ved at drage ſaadanne Ting frem her, — ſelv om vi ikke ere iſtand til juridiſt at bevije det — naar vi føle os moralsk overbeviste om, at vi ikke ſige Mere, end hvad der er og kan være paſſeret. Saaledes gif det mig for mit perſonlige Bedkommende, da jeg ſtillede min Foreſpørgſel. Jeg kan derfor ikke være med til at ſtemme anderledes, end angivet af den ærede Ordſfører for Heltallet. Ville d'Err. kunne viſe mig en anden Bei, naar vi tage Livet blandt de Militære praktiſt? Jeg kan ikke tro det. Jeg tror ikke, at det lykkes ſaa let, naar vi ſe hen til de praktiſke Forhold. Naar det ærede Medlem for Odense (Koch) ſynger Lovſange for diſſe Underofficerer her i Kjøbenhavn, ſaa har jeg egentlig ikke Noget at ſige dertil. Jeg kjender ikke Underofficererne her i Kjøbenhavn; men det kunde dog være, at der var mere i det, ſom det ærede Medlem, der er Gjenſtand for denne Debat her, har udtalt, end de ærede Herrer tro. Derſom de ærede Herrer ſelv havde prøvet de militære Forhold, kunde det dog være, at de vilde ſe lidt anderledes paa Forholdene end nu. Jeg vil ſige d'Err. ganſke aabent, at, derſom Noget kom og fortalte mig de Tilfælde af Myndighedsmiſbrug, ſom jeg ſelv har været Dienſtidne til, vilde jeg for mit Bedkommende ſige: Det er Overdrivleſe, det er umuligt, det kan ikke gaa ſaaledes til; det er umuligt, at der kan være en ſaadan Naahed tilſte. Jeg ſiger derfor til det ærede Medlem for Odense, at, naar han ſynger ſaadanne Lovſange for diſſe Underofficerer, ſaa kan det være godt nok, derſom han ſelv havde prøvet at være Militær; forreſten vil jeg ved diſſe Bemærkninger nødig være med til at kaſte nogen Skygge paa Underofficererne. Nei, det ſkal vigtignok ſiges, at det er Underofficererne, der gjøre det grove Arbejde, ſom have Skidet med at faae Soldaterne uddannede til at gjøre deres Gjerning, og dem ſkyldte vi en ſtor Tak for det Slib, de have, og derfor ſkulde vi nødig kaſte en Skygge paa denne Klaſſe Medborgere. Der er mange af de Herrer Officerer, ſom efter min Erfaring ſkyldte Underofficerernes daglige Gjerning, at der kommer det ud af Soldaternes Uddannelse, ſom der gjør. Jeg ſlutter derfor med at ſige, at jeg ikke kan ſe nogen anden Maade at hæmme diſſe Miſbrug paa end at drage dem frem her; og ſkulde der, fordi et æret Medlem her kom til at ſige Mere, end han kan bevije juridiſt, derfor blive taget fat paa ham, og ſkulde det afholde En og Anden, ſom havde en alvorlig Overbeviſning om, at der virkelig burde